

Nr 103

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.; given Stockholms slott den 25 mars 1966.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370);
- 2) förordning angående ändrad lydelse av 2 § och 4 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt.

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås bestämmelser om rätt år för avdrag vid inkomsttaxeringen beträffande allmän varuskatt och arbetsgivaravgift i fall då sådan skatt eller avgift debiteras enligt uppbördsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272) samt beträffande skogsvårdsavgift, ränta som ingår i vissa annuiter och ränta på kvarstående skatt. Det föreslås att avdrag skall ske vid taxeringen året efter det då beloppen påförts oavsett om de faktiskt erlagts eller ej.

De nya bestämmelserna föreslås skola tillämpas första gången vid 1967 års taxering.

Förslag

till

Lag

om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, dels att 35 § 5 mom., 41 § och 46 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 samt punkt 6 av anvisningarna till 32 § samma lag¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges, dels att till anvisningarna till 18 § nämnda lag skall fogas en ny punkt, betecknad 7., av nedan angiven lydelse.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

35 §.

5 mom. Till intäkt som i 1 mom. avses räknas jämväl dels lotterivinst, därest densamma icke jämlikt 19 § är frikallad från beskattning, dels ock *intäkt genom restitution, avkortning eller avskrivning av sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående* folkpensionsavgift eller tilläggsavgift, för vilken avdrag av den skattskyldige åtnjutits vid tidigare års taxeringar.

(Se vidare anvisningarna.)

5 mom. Till intäkt som i 1 mom. avses räknas jämväl dels lotterivinst, därest densamma icke jämlikt 19 § är frikallad från beskattning, dels ock *belopp som motsvarar restituerad, avkortad eller avskriven* folkpensionsavgift, tilläggsavgift eller sjukförsäkringsavgift i den mån beloppet påverkat storleken av avdrag enligt 46 § 2 mom., som åtnjutits vid tidigare års taxeringar.

(Se vidare anvisningarna.)

41 §.

Inkomst av — — — — — särskilt stadgas.

I andra fall än nu sagts skall intäkt anses hava åtnjutits det beskattningsår, under vilket intäkten blivit för den skattskyldige tillgänglig för lyftning, och skall utgift eller omkostnad anses belöpa på det beskattningsår, varunder utgiften betalats eller omkostnaden ägt rum.

I andra fall än nu sagts skall intäkt anses hava åtnjutits det beskattningsår, under vilket intäkten blivit för den skattskyldige tillgänglig för lyftning, och skall utgift eller omkostnad anses belöpa på det beskattningsår, varunder utgiften betalats eller omkostnaden ägt rum. *Sådan speciell skatt, avgift eller ränta, som ingår i slutlig eller tillkommande skatt enligt uppbördsförordningen, ävensom ränta å kvarstående skatt enligt samma förordning anses dock*

¹ Senaste lydelse av 35 § 5 mom. se 1959:564, av 41 § se 1951: 790, av 46 § 2 mom. se 1965:71 och av punkt 6 av anvisningarna till 32 § se 1963: 682.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

belöpa på det beskattningsår då den slutliga eller tillkommande skatten påförts.

46 §.

2 m o m. I hemortskommunen — — — eller uppfostran.

2) för d e l s sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående tilläggspensionsavgift, som under *beskattningsåret* påförts den skattskyldige, d e l s o c k avgift för pensionsförsäkring, som ej avses i 33 §, därest avgiften under beskattningsåret erlagts för försäkring, vilken äges av den skattskyldige själv eller, i förekommande fall, hans make eller hans omyndiga barn;

3) för d e l s sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående sjukförsäkringsavgift enligt 19 kap. 2 § lagen om allmän försäkring, som under *beskattningsåret* påförts den skattskyldige, d e l s o c k premier och andra avgifter, som skattskyldig erlagt för försäkringar av följande slag, vilka ägas av honom själv eller, i förekommande fall, hans make eller hans omyndiga barn, nämligen kapitalförsäkring, arbetslöshetsförsäkring samt sådan sjuk- eller olycksfallsförsäkring, därunder inbegripen avgift till sjukkassa för begravningshjälp, som ej avses i 33 § och som ej utgör sjukförsäkring enligt 2—4 kap. lagen om allmän försäkring; samt

4) för belopp — — — — — varje barn.

Har skattskyldig — — — — — eller underhållsbidraget.

Därest skattskyldig — — — — — nämnda tid.

Avdrag, som — — — — — under 18 år.

2) för d e l s sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående tilläggspensionsavgift, som påförts den skattskyldige under *året näst före det taxeringsår varom fråga är*, d e l s o c k avgift för pensionsförsäkring, som ej avses i 33 §, därest avgiften under beskattningsåret erlagts för försäkring, vilken äges av den skattskyldige själv eller, i förekommande fall, hans make eller hans omyndiga barn;

3) för d e l s sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående sjukförsäkringsavgift enligt 19 kap. 2 § lagen om allmän försäkring, som påförts den skattskyldige under *året näst före det taxeringsår varom fråga är*, d e l s o c k premier och andra avgifter, som skattskyldig erlagt för försäkringar av följande slag, vilka ägas av honom själv eller, i förekommande fall, hans make eller hans omyndiga barn, nämligen kapitalförsäkring, arbetslöshetsförsäkring samt sådan sjuk- eller olycksfallsförsäkring, därunder inbegripen avgift till sjukkassa för begravningshjälp, som ej avses i 33 § och som ej utgör sjukförsäkring enligt 2—4 kap. lagen om allmän försäkring; samt

Anvisningar

till 18 §.

7. *Har sådan speciell skatt, avgift eller ränta, för vilken avdrag åtnjutits i förvärvskälla vid tidigare års taxering, restituerats, avkortats*

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

eller avskrivits, utgör det restituerade, avkortade eller avskrivna beloppet intäkt i den förvärvskälla där avdraget åtnjutits.

till 32 §.

6. Värnpliktig för — — — — — skattepliktig intäkt.
 För annan — — — — — 6 § krigsavlöningsreglementet.
 Den för — — — — — deras bestridande.
 Familjebidrag, vilket — — — — — i fråga.

Vad ovan i första och fjärde styckena sägs skall äga motsvarande tillämpning i fråga om annan personal vid krigsmakten, som avlönas enligt de för värnpliktiga gällande grunder, så ock i fråga om civilförsvarspliktig, som inkallats till tjänstgöring enligt 12 § civilförsvarslagen, och annan som avlönas enligt för civilförsvarspliktiga gällande grunder. Civilförsvarspenning likställs med penningbidrag.

Vad ovan i första och fjärde styckena sägs skall äga motsvarande tillämpning i fråga om annan personal vid krigsmakten som avlönas enligt de för värnpliktiga gällande grunder, vapenfri tjänstepliktig, civilförsvarspliktig som inkallats till tjänstgöring enligt 12 § civilförsvarslagen och annan som avlönas enligt för civilförsvarspliktiga gällande grunder. Civilförsvarspenning likställs med penningbidrag.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1967. Har speciell skatt, avgift eller ränta upptagits på debetsedel å slutlig skatt enligt 1965 eller tidigare års taxering eller på sådan debetsedel å tillkommande skatt som erhållits under år 1965 eller tidigare år och erlägges skatten, avgiften eller räntan efter ingången av år 1966 må den dock avdragas vid taxeringen för det beskattningsår, då den erlagts, i den mån avdrag icke medgivits tidigare.

Förslag
till
Förordning
angående ändrad lydelse av 2 § och 4 § 1 mom. förordningen den 26 juli
1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt

Härigenom förordnas, att 2 § och 4 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

2 §.

Om vad — — — — — följande undantag:
till intäkt av tillfällig förvärvsverk-
samhet hänföres *slutlig eller tillkom-*
mande skatt, som restituerats, av-
kortats eller avskrivits, i den mån
avdrag därför av skattskyldig åtnju-
tits vid tidigare års taxeringar;

till intäkt av tillfällig förvärvs-
verksamhet hänföres *restituerad, av-*
kortad eller avskriven allmän kom-
munalskatt i den mån denna påver-
kat storleken av avdrag enligt 4 §
1 mom., som åtnjutits vid tidigare
års taxeringar;

vid beräkning — — — — — beräknade nettointäkten.
Har sådan — — — — — överlåtande bolaget.

4 §.

1 m o m. Från sammanlagda — — — ske för underskott, som — — —
eller lotterivinst;

slutlig skatt eller fastighetsskatt,
som här i riket påförts skattskyldig
på grund av taxering under året näst
före det taxeringsår, varom fråga är,
eller sådan här i riket påford till-
kommande skatt, vara skattskyldig
under förstnämnda år erhållit debet-
sedel, allt till den del skatten skall
erläggas till kommun eller annan
kommunal samfällighet eller avser
sådan tilläggsavgift, som på-
förts den skattskyldige under året
näst före taxeringsåret och för vil-
ken avdrag icke åtnjutits enligt näst-
följande stycke.

sådan i slutlig eller tillkommande
skatt ingående allmän kommunal-
skatt och, i den mån avdrag icke åt-
njutes enligt nästföljande stycke,
tilläggsavgift som påförts
den skattskyldige under året näst
före det taxeringsår, varom fråga är.

Skattskyldig, som — — — — — kommunalskattelagen sägs.
Avdrag enligt — — — — — 6 § 3 mom.
Har sådan — — — — — i fråga.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1967.

¹ Senaste lydelse av 2 § se 1964: 55 och av 4 § 1 mom. se 1965: 72.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 25
mars 1966.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, KLING, EDENMAN, JOHANSSON, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, SVEN-ERIC NILSSON, LUNDKVIST, GUSTAFSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om rätt år för vissa avdrag vid inkomsttaxering, m. m. samt anför.

Inledning

I en inom finansdepartementet i oktober 1965 upprättad promemoria om beräkning vid inkomsttaxering av avdrag för allmän varuskatt m. m. (Stencil Fi 1965:4) berörs frågan om rätt avdragsår vid inkomsttaxering beträffande allmän varuskatt, arbetsgivaravgift och skogsvårdsavgift samt ränta, som debiteras enligt uppbördsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272; UF), i sådana fall då inkomst redovisas enligt kontantmetoden. Denna metod innebär bl. a., att utgift eller omkostnad anses belöpa på det beskattningsår, varunder utgiften betalats eller omkostnaden ägt rum (se 41 § andra stycket kommunalskattelagen den 28 september 1928, nr 370; KL). Metoden gäller inte vid redovisning av inkomst av rörelse eller inkomst av jordbruksfastighet enligt bokföringsmässiga grunder (41 § första stycket KL).

Av promemorian framgår, att viss tveksamhet f. n. råder om vilket år skatt och avgift av dessa slag skall få dras av vid taxering. I promemorian föreslås att dessa belopp samt ränta som påförts enligt UF skall anses belöpa på det beskattningsår då beloppen debiterats. Det föreslås att bestämmelser härom skall införas i 41 § KL och i anvisningar till denna paragraf.

Författningsförslagen i promemorian torde få fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende som *bilaga*.

Över promemorian har, efter remiss, yttranden avgetts av riksförsäkringsverket, kammarrätten, riksskattenämnden, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Stockholms, Södermanlands, Östergötlands, Kronobergs, Hallands,

Göteborgs och Bohus, Örebro, Västernorrlands samt Norrbottens län, Sveriges lantbruksförbund, Riksförbundet Landsbygdens folk, Föreningen Auktoriserade revisorer, Svenska revisorsamfundet, Tjänstemännens centralorganisation (TCO), Sveriges akademikers centralorganisation samt Taxeringsnämndsordförandenas riksförbund.

Samtliga remissinstanser utom en tillstyrker i princip promemorians förslag.

Gällande bestämmelser m. m.

Debitering och uppbörd

De huvudsakliga bestämmelserna om debitering och uppbörd av allmän varuskatt finns i förordningen den 1 december 1959 (nr 507) om allmän varuskatt. Preliminär sådan skatt redovisas och erläggs för den skattepliktiga omsättning som belöper på viss redovisningsperiod och avräknas mot slutlig allmän varuskatt. Med slutlig allmän varuskatt förstås sådan allmän varuskatt som debiteras på grund av taxeringsbeslut senast den 30 november under taxeringsåret. Tillkommande allmän varuskatt är sådan skatt som debiteras på grund av taxeringsbeslut efter den 30 november under taxeringsåret eller påförs på grund av eftertaxering eller som skall erläggas utöver tidigare påförd skatt på grund av beslut rörande ändrad debitering (4 §).

Allmän varuskatt erläggs bl. a. för varor som försäljs eller på annat sätt tillhandahålls eller tas i anspråk inom riket (1 §). Debitering av allmän varuskatt åvilar länsstyrelsen (48 §). Vid debitering av slutlig allmän varuskatt gottskrivs den skattskyldige erlagd preliminär varuskatt och viss kostnadsersättning (49 §). Överstiger därvid den slutliga skatten det belopp som skall gottskrivas den skattskyldige förfaller det överstigande beloppet som kvarstående allmän varuskatt till betalning den 18 januari året näst efter taxeringsåret och senast nämnda dag skall det inbetalas till statsverket (50 §). Enligt 53 § skall debetsedel på slutlig allmän varuskatt överändas till den skattskyldige senast den 15 december under taxeringsåret.

I fråga om allmän varuskatt för sådant tillhandahållande eller ianspråktagande av varor, som i inkomstskattehänseende är att hänföra till intäkt av jordbruksfastighet, gäller särskilda bestämmelser. Skattskyldighet åvilar härvidlag ägare eller brukare av jordbruksfastighet som till konsument försäljer eller för förbrukning uttar sådan produkt från jordbruket eller dess binärningar som enligt varuskatteförordningen är att hänföra till skattepliktig vara, dock inte för försäljning av jordbruksprodukter i allenast ringa omfattning (63 §). Taxering till allmän varuskatt för jordbruksprodukter skall avse den skattepliktiga omsättningen under beskattningsåret och verkställs av vederbörande taxeringsnämnd i samband med inkomsttaxeringen.

Av taxeringsnämnd beslutade taxeringar till allmän varuskatt skall införas i inkomstlängden (65 §).

Enligt 66 § gäller bestämmelserna i UF angående statlig inkomstskatt i tillämpliga delar allmän varuskatt för jordbruksprodukter. Sådan skatt skall dock inte upptas på debetsedel avseende preliminär skatt.

Bestämmelserna om debitering och uppbörd av arbetsgivaravgift finns i förordningen den 18 december 1959 (nr 552) angående uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring, m. m. (ändrad genom SFS 1962: 396).

Enligt 3 § förordningen bestäms avgiftsunderlaget av riksförsäkringsverket. Med avgiftsunderlag förstås belopp varpå arbetsgivaravgift skall beräknas för arbetsgivaren (2 §). Arbetsgivare som under ett år utgett lön till någon hos honom anställd arbetstagare med minst 300 kr. är skyldig att före utgången av januari, i vissa fall februari, året näst efter utgiftsåret — det kalenderår för vilket avgiftsunderlag skall bestämmas (2 §) — avlämna arbetsgivaruppgift. Denna lämnas i Stockholm till överståthållarämbetet och i landet i övrigt till den lokala skattemyndigheten (5—6 §§). Om arbetsgivaruppgift ej avlämnats kan avgiftsunderlaget uppskattas med hänsyn till föreliggande omständigheter (10 §).

Arbetsgivaravgift beräknas av riksförsäkringsverket (16 §). Avgift som uppgår till högst 1 000 kr. skall, om verket inte bestämmer annat, påföras i samband med slutlig skatt enligt vad som stadgas i UF. Detta gäller även avgift överstigande 1 000 kr., om verket finner skäl därtill. Riksförsäkringsverket skall särskilt för varje uppbördsdistrikt lämna vederbörande lokala skattemyndighet uppgift om de arbetsgivaravgifter som skall påföras i samband med slutlig skatt (17 §). Arbetsgivaravgift som inte debiteras i samband med slutlig skatt uppbärs av riksförsäkringsverket (18 §).

Enligt 1 § UF förstås med skatt enligt förordningen bl. a. arbetsgivaravgift enligt 17 § förordningen angående uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring, m. m., dvs. sådana arbetsgivaravgift som skall påföras i samband med slutlig skatt. Enligt 27 § UF gäller att arbetsgivaravgifter av nämnda slag skall upptas på debetsedel å slutlig skatt och enligt 13 § UF skall hänsyn till sådan avgift tas vid debitering av preliminär B-skatt.

Enligt 1 § förordningen den 28 juni 1946 (nr 324) om skogsvårdsavgift skall den, för vilken garantibelopp för jordbruksfastighet upptagits som skattepliktig inkomst vid taxering till kommunal inkomstskatt, erläggas skogsvårdsavgift med högst en och en halv promille av de värden på skogsmark och växande skog, som har legat till grund för beräkning av garantibeloppet. För varje år bestäms med vilket promilletal skogsvårdsavgiften skall utgå för det året (1 §). Avgiften debiteras och uppbärs som skatt enligt UF.

Enligt 2 § 3 mom. UF skall kvarstående skatt anses belöpa på i första

hand bl. a. skogsvårdsavgift, om den slutliga skatten innehåller sådan avgift.

Enligt 1 § UF förstås med skatt även annuiteter på avdikningslån och förskott för avlösning av frälserräntor (lagen den 8 november 1912, nr 277, om avlösning av vissa frälserräntor och kungörelsen den 20 december 1912, nr 364, med vissa bestämmelser angående avlösning av frälserräntor, resp. kungörelsen den 13 juni 1939, nr 432, angående villkoren för lån från statens avdikningslånefond). I dylika annuiteter ingår viss ränta, som är avdragsgill vid inkomsttaxeringen. Av innehållet i 13 § första stycket UF framgår att hänsyn till dylik annuitet skall tas vid beräkning av preliminär B-skatt, om annuiteten ingått i den slutliga skatt som påförts den skattskyldige året näst före inkomståret. Tidigare har erinrats om bestämmelsen i 2 § 3 mom. UF, enligt vilken kvarstående skatt skall, om den slutliga skatten delvis utgörs av bl. a. skogsvårdsavgift, anses belöpa på i första hand sådan avgift. Motsvarande gäller även annuiteterna.

Ränta på kvarstående skatt påförs under vissa omständigheter. Bestämmelse härom finns i 27 § 3 mom. UF, som även innehåller, att vad i UF stadgas angående kvarstående skatt skall, där inte annat anges, äga motsvarande tillämpning beträffande ränta på kvarstående skatt.

Avdragsrätt m. m.

Allmän varuskatt är enligt 5 § varuskatteförordningen sådan speciell skatt för vilken avdrag åtnjuts vid inkomsttaxeringen. Regeln bör ses mot bakgrunden av KL:s bestämmelser i 22 och 29 §§, att avdrag från bruttointäkten av jordbruksfastighet resp. rörelse medges för speciella skatter eller avgifter till det allmänna.

I fall då allmän varuskatt upptas på debetsedeln för slutlig skatt enligt UF, dvs. då den avser jordbruksprodukter som försålts eller förbrukats av ägare eller brukare till jordbruksfastighet, kan vid beskattningsårets utgång inte utan vidare avgöras om någon del av den preliminära B-skatt, som den skattskyldige erlagt under inkomståret, utgjort allmän varuskatt. Detta beror på, att bestämmelse inte finns om prioritet mellan debiterad allmän varuskatt och annan skatt i vidare mån än som framgår av tidigare nämnda 2 § 3 mom. UF.

Berörda förhållanden saknar betydelse om inkomst av jordbruksfastighet redovisas enligt bokföringsmässiga grunder. Detta redovisningssätt innebär att skatten är avdragsgill för det år då den bokförts som omkostnad i rörelsen. Metoden som sådan medför att differenser mellan bokföring och debiterat belopp utjämnas.

Som tidigare nämnts innebär kontantmetoden att utgift eller omkostnad anses belöpa på det beskattningsår varunder utgiften betalats eller omkostnaden ägt rum. Det framgår emellertid även av det föregående att det

på grund av sättet för uppbörd av allmän varuskatt för jordbruksprodukter inte låter sig avgöra om skatten verkligen erlagts under beskattningsåret.

Problemet har observerats av riksskattenämnden. I deklara tionsupp lysningar rörande jordbrukares skattskyldighet till allmän varuskatt har nämnden uttalat att det — med hänsyn till sättet för debitering och betalning av allmän varuskatt, som jordbrukare skall er lägga, och till sättet för avräkning mellan preliminär och slutlig skatt — möter stora praktiska svårigheter att avgöra när en delpost, som ingår i preliminär B-skatt eller i slutlig skatt, har erlagts. De skattskyldiga bör därför enligt riksskattenämnden ha viss val rätt beträffande det år då avdrag för dessa utskylder skall medges. Avdrag torde så lunda, uttalar nämnden, böra medges antingen för det beskattningsår, då skatten på förts debetsedeln på slutlig skatt resp. debetsedeln på tillkommande skatt mottagits, eller för det beskattningsår då skatten erlagts. Nämnden påpekar att det är av vikt att kontrollera att ett och samma belopp inte dras av mer än en gång.

Arbetsgivaravgift får i regel anses utgöra omkostnad i förvärvskälla och är då avdragsgill vid inkomsttaxeringen. Enligt 20 § KL får nämligen från bruttointäkt avräknas alla omkostnader under beskattningsåret för intäkternas förvärvande och bibehållande. Däremot omnämns arbetsgivaravgift inte uttryckligen bland de exempel på omkostnader som i KL anges under de särskilda förvärvskällorna. Avgiften får anses innefattad i sådana termer som »lön ... åt arbetspersonal» (22 §), kostnad »för vicevärd, portvakt, gårdskar l ... , i den mån dessa kostnader kunna anses å ligger fastighetsägaren såsom sådan» (25 §), »avlöningar ... och andra kostnader för personal, som är eller varit anställd i rörelsen» (29 §), »kostnad för arbetsbiträde, som den skattskyldige använt för tjänsts utförande och som han själv avlönat» (33 §) eller »kostnader, som varit erforderliga för intäktens förvärvande, såsom ... ersättning till biträden med mera» (36 §).

I fall då arbetsgivaravgift debiteras av riksförsäkringsverket uppkommer inga problem rörande storleken av avdraget för sådan avgift. Vid bokföringsmässig redovisning får dras av vad som bokförts som arbetsgivaravgift och vid redovisning enligt kontantmetoden vad som faktiskt erlagts i sådan avgift under beskattningsåret. Om däremot arbetsgivaravgiften tas upp på debetsedel på slutlig skatt uppkommer samma problem som beträffande avdrag för allmän varuskatt som upptas på debetsedel. Avgiftens storlek kan visserligen beräknas efter beskattningsårets utgång men det kan först vid debiteringen avgöras om och i vad mån erlagd preliminär skatt under beskattningsåret innefattar arbetsgivaravgiften.

I anvisningarna till 22 § KL, som avser avdrag från bruttointäkten av jordbruksfastighet, nämns skogs värdsavgift som speciell skatt till

det allmänna. Sådan skatt är avdragsgill vid taxering enligt innehållet i denna paragraf.

Vid redovisning av inkomst enligt kontantmetoden får skogsvårdsavgift dras av i den mån den erlagts under beskattningsåret. Det uppstår liknande problem här som i fråga om sådan allmän varuskatt och arbetsgivaravgift som upptas på debetsedel å slutlig skatt. Det kan alltså vid beskattningsårets utgång ofta inte utan vidare konstateras i vad mån den skattskyldige erlagt någon skogsvårdsavgift under året, vilket egentligen är förutsättningen för att avdrag skall medges om kontantmetoden tillämpas.

Om debetsedel som upptar annuitet på avdikningslån eller på förskott för avlösning av frälseränta inte utvisar kvarstående skatt är det givetvis klart att räntedelen av annuiteten får dras av till hela sitt belopp vid taxeringen året efter det då skatten debiterats. I motsatt fall blir avdragsfrågan mer komplicerad, nämligen om kontantmetoden tillämpas vid inkomstredovisningen och den skattskyldige inte begagnar sig av möjligheten att erlägga den kvarstående skatten före utgången av det taxeringsår som debetsedeln avser. Om den kvarstående skatten överstiger summan av debiterad annuitet och eventuellt skogsvårdsavgift så är räntan under nyss nämnda förutsättningar — med hänsyn till den i det föregående återgivna bestämmelsen i 2 § 3 mom. UF — inte avdragsgill till någon del vid den närmast följande taxeringen. Om däremot den kvarstående skatten understiger nämnda summa är det ovisst om avdrag får ske för någon del av räntan och hur avdraget i så fall skall beräknas.

I praktiken torde emellertid inte göras några överväganden på grund av nu skisserade alternativ. Avdrag för räntedelen i annuitet som här berörs torde i stället medges vare sig kvarstående skatt debiterats eller inte.

Ränta på kvarstående skatt är vid redovisning enligt kontantmetoden avdragsgill som omkostnad för det beskattningsår då den erlagts. Inbetalas räntan det år då den påförts är den alltså avdragsgill följande taxeringsår. Normalt torde den erläggas först året efter debiteringsåret, vilket medför att den kan dras av först vid taxeringen andra året efter det den debiterats.

Avdraget för ränta på kvarstående skatt följer alltså inte samma princip som avdragen för kommunalskatt, sjukförsäkringsavgift och tilläggs pensionsavgift. Dessa avdrag får nämligen göras vid taxeringen året efter debiteringsåret eller, vad angår kommunalskatt som ingår i tillkommande skatt, året efter det debetsedel på den tillkommande skatten erhållits. Debiterade sådana avgifter och debiterad kommunalskatt får dras av oavsett om beloppen erlagts eller ej (46 § 2 mom. KL samt 4 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947, nr 576, om statlig inkomstskatt). De skattskyldiga torde ofta förbise att avdraget för ränta på kvarstående skatt inte följer samma regler som avdraget för kommunalskatt m. m.

Departementspromemorians förslag

I promemorian uttalas, att de praktiska och rättsliga olägenheterna av de i det föregående berörda förhållandena är uppenbara. De skattskyldiga kan ha svårigheter att beräkna storleken av sina avdrag och avdragen kan endast genom ett mera ingående förfarande kontrolleras vid taxeringen.

En reform i förenklande syfte bör enligt promemorian utformas med utgångspunkt från det första av de båda alternativ som enligt riksskatte-nämndens tidigare berörda deklarationsupplysningar står den skattskyldige till buds beträffande avdrag för allmän varuskatt. Detta innebär att avdragen bör medges för det beskattningsår då beloppen påförts debetsedel på slutlig skatt eller då den skattskyldige mottagit debetsedel på tillkommande skatt som upptar sådant belopp. Med en sådan regel vinnas enligt promemorian den fördelen att den skattskyldige kan hämta samtliga dessa avdragsbelopp utom ränta som ingår i annuitet från den debetsedel, som upptar de för självdeklarationen relevanta beloppen för avdragsgill kommunalskatt m. m. Även kontrollen av deklARATIONERNA skulle underlättas genom en sådan ordning.

En bestämmelse av antytt innehåll föreslås skola intas i 41 § andra stycket KL (se bilaga).

Det erinras i promemorian om att jordbrukare f. n. har viss valrätt beträffande avdraget för allmän varuskatt. Det uttalas vidare, att hur sådan skattskyldig än träffat sitt val i detta hänseende den föreslagna avdragsrätten inte synes medföra ekonomisk förlust för honom. I övrigt påpekas, att skattskyldig genom övergångsbestämmelse i promemorians författningsförslag får rätt att dra av sådan ränta på kvarstående skatt som han faktiskt erlagt under beskattningsåret.

Slutligen erinras i promemorian om att restituerad, avkortad eller avskri-ven skatt till den del den avser berörda omkostnader är att anse som intäkt i den förvärvskälla, i vilken beloppet tidigare dragits av. Vad beträffar allmän varuskatt anges detta uttryckligen i 5 § förordningen om allmän varuskatt.

Remissyttrandena

Promemorians förslag har rönt ett positivt mottagande vid remissbehandlingen. TCO avvisar dock förslaget på en viss punkt, nämligen vad det rör avdrag för ränta på kvarstående skatt.

Kammarrätten uttalar att försiktighet bör iakttas i fråga om införande av undantag från kontantmetoden där denna skall gälla men anser tillika, att det föreslagna avsteget från metoden ligger i linje med den gällande regeln att debiterad kommunalskatt får dras av vid taxering till stat-

lig inkomstskatt, oavsett om den erlagts eller ej. Med hänsyn härtill och till de uppenbara fördelar som förslaget innebär för de skattskyldiga och taxeringsmyndigheterna förordar kammarrätten att förslaget genomförs. Bl. a. *överståthållarämbetet* anser förslaget ägnat att medföra värdefull förenkling av taxeringsarbetet och väsentliga fördelar från deklarationssynpunkt. *Taxeringsnämndsordförandenas riksförbund* tillstyrker oreserverat förslagets genomförande. Frågan om rätt avdragsbelopp för allmän varuskatt och de avgifter och räntor som berörs i promemorian har, upplyser förbundet, vållat svårigheter såväl för taxeringsmyndigheterna som för berörda skattskyldiga när inkomst beräknas enligt kontantmetoden. *Sveriges lantbruksförbund* uttalar som sin mening, att flertalet av de nuvarande bestämmelserna på området är svårbegripliga och praktiskt ohanterliga från de skattskyldigas synpunkt. Enligt förbundet torde flertalet skattskyldiga vid upprättandet av sina deklarationer använda det system för avdrag som föreslås i promemorian. Förbundet tillstyrker förslaget i princip.

I vad förslaget avser avdraget för ränta på kvarstående skatt har det framkallat betänkligheter hos ett par remissinstanser. Enligt *riksskattenämndens* mening intar frågan om ändrat beskattningsår för detta avdrag i viss mån en särställning i förhållande till övriga i promemorian behandlade omkostnadsbelopp. Nämnden erinrar om att den i yttrande över två motioner till 1958 års riksdag (I: 7 och II: 7) angående ändrad tid för åtnjutande av avdrag för ränta på kvarstående skatt avstyrkt författningsändring av den innebörden att räntan skulle bli avdragsgill samma år som kommunalutskulderna. Nämnden konstaterade i sitt yttrande, att en lagstiftning enligt motionerna skulle få karaktären av en undantagsbestämmelse som i viss mån skulle komplicera lagstiftningen. Nämnden pekar vidare på en annan konsekvens av det framlagda förslaget, nämligen att olika principer därigenom skulle komma att gälla för å ena sidan avdrag för ränta på kvarstående skatt och å andra sidan skatteplikt för ränta på överskjutande preliminär skatt om förslaget genomförs. För intäkt av sistnämnda slag förutsätts att kontantmetoden skall tillämpas. Riksskattenämnden finner det tveksamt om frågan om avdrag för ränta på kvarstående skatt bör lösas efter samma linje som avdrag för allmän varuskatt, arbetsgivaravgift och skogsvårdsavgift. Nämnden finner det emellertid angeläget att dessa omkostnadsbelopp behandlas på likartat sätt i avdragshänseende och vill därför inte motsätta sig genomförandet av promemorians förslag i dess helhet.

TCO avstyrker däremot förslaget i vad det berör ränta på kvarstående skatt. Den skattskyldige torde inte ha några svårigheter att veta vilket ränteavdrag det är fråga om och även hos taxeringsmyndigheterna föreligger uppgifter härom. Vidare kan den föreslagna ordningen enligt *TCO:s* mening innebära att den totala skatten blir högre eller att den skattskyldige inte kan tillgodogöra sig ränteavdraget till följd av ändringar i inkomstnivån.

Vissa anmärkningar har framförts mot den föreslagna övergångsbestämmelsen. *Kammarrätten* påpekar att till följd av denna bestämmelse avdrag får åtnjutas vid 1967 års taxering även för sådan ränta på kvarstående skatt som avser taxering år 1965 eller tidigare år, om räntan erlagts år 1966. *Kammarrätten* ifrågasätter om inte nämnda undantag bör utvidgas till att omfatta alla de omkostnadsbelopp som avses med förslaget och anför som skäl för denna åsikt.

I promemorian berörs svårigheterna att i vissa fall utröna, huruvida en skatt, avgift eller ränta ingår i preliminär skatt eller ej, vilket i sin tur — därest kvarstående skatt påförts — medför att betalning av ifrågavarande post kan anses ske ett senare år än det då debitering skett. Det är sålunda tänkbart, att en skattskyldig år 1966 betalar helt eller delvis till exempel en skogsvårdsavgift som han debiterats år 1965. Enligt *kammarrättens* mening bör skattskyldig, som år 1966 eller senare år kontant erlägger skatt, avgift eller ränta enligt debetsedel på grund av taxering år 1965 eller tidigare år, uttryckligen medges rätt till avdrag härför. Det sagda innebär, att en skattskyldig ett och samma år, till exempel vid 1967 års taxering (men även senare taxeringsår kan ifrågakomma), skulle kunna ha rätt till avdrag både för debiterat belopp och för kontant erlagt belopp avseende taxering som skett före år 1966.

Även *riksskattenämnden* anser att särskilda övergångsbestämmelser erfordras för sådana skattskyldiga, som vid 1966 års taxering fått avdrag på grundval av vad som faktiskt erlagts under beskattningsåret 1965. Dessa skattskyldiga bör enligt nämnden erhålla avdrag vid 1967 års taxering inte bara för de omkostnader av ifrågavarande slag, som påförts debetsedel på slutlig skatt vid taxeringen år 1966, utan även för de belopp som kontant erlagts under år 1966. Om detta inte iakttas, uttalar nämnden, kommer de berörda skattskyldiga — vid jämförelse med skattskyldiga som redan förut njutit avdrag med utgångspunkt från debiteringsåret — att gå miste om ett års avdrag. *Överståthållarämbetet* anser det angeläget, med hänsyn till att erläggandet av dessa skatter och avgifter kan beröra tre kalenderår — första året erläggs preliminära belopp, andra året verkställs debitering och tredje året erläggs eventuellt kvarstående belopp — att övergångsbestämmelserna medger avdrag vid 1967 års taxering även för kvarstående speciell skatt eller allmän avgift enligt debetsedel på slutlig skatt på grund av taxering år 1965. Enligt *Sveriges lantbruksförbund* innebär den föreslagna övergångsbestämmelsen att skattskyldiga, som tidigare följt annan avdragsprincip än den nu föreslagna, kommer att göra vinster eller lida förluster i fråga om allmän varuskatt, arbetsgivaravgift och räntedel av annuitet. Förbundet anser därför att den föreslagna övergångsregeln måste kompletteras så att för alla dessa avgifter och räntor gäller att, om avdrag redan erhållits, nytt avdrag ej ifrågakommer och, om avdrag tidigare inte erhållits, avdrag medges vid sidan av huvudregeln.

Departementschefen

Den kommunalskatt som dras av i deklARATIONEN som allmänt avdrag avser skatt som debiterats på närmast föregående års debetsedel å slutlig skatt, dvs. den debetsedel som erhållits i november eller december året innan deklARATIONEN upprättas. Om kommunalskatt ingår i tillkommande skatt görs avdraget i den deklARATION som upprättas året efter det debetsedeln på tillkommande skatt erhållits. Samma princip gäller beträffande avdrag för sjukförsäkringsavgift och tilläggs-pensionsavgift, om än med en viss modifikation, som jag skall återkomma till.

Avdragen är således oberoende av om skatten eller avgiften verkligen erlagts under beskattningsåret. Sätillvida står avdragsregeln i motsats till den s. k. kontantprincipen som gäller för flertalet skattskyldiga. Regeln innebär dock en praktisk lösning av det problem som med en strikt tillämpning i dessa fall av kontantprincipen ofta skulle uppkomma, när det gäller att fastställa, när skatten eller avgiften erlagts. Om kvarstående skatt uppkommit och särskilt om skatt drivs in efter restföring skulle nämligen kontantprincipen ofta leda till invecklade beräkningar av hur stor del av kvarskatten och det indrivna beloppet som avser kommunalskatt eller avgifter av nämnda slag.

Den nämnda avdragsregeln avser blott kommunalskatt, sjukförsäkringsavgift och tilläggs-pensionsavgift. I vissa fall innehåller dock debetsedel på slutlig eller tillkommande skatt andra poster som är avdragsgilla. Jordbrukares allmänna varuskatt debiteras sålunda enligt UF:s regler. Detta gäller i princip även arbetsgivaravgift till socialförsäkringen som inte överstiger 1 000 kr. Likaså tas skogsvårdsavgift samt annuitet på avdikningslån eller på förskott för avlösning av frälseräntor upp på de vanliga debetsedlarna. De avdrag som svarar mot allmän varuskatt, arbetsgivaravgift, skogsvårdsavgift och de i annuiteterna ingående räntebeloppen görs vid beräkning av inkomsten av den förvärvskälla som posterna hänför sig till. I den mån inkomsten av förvärvskällan, såsom merendels torde vara fallet, beräknas enligt kontantprincipen uppkommer alla de svårigheter att beräkna rätt avdragsbelopp som man undgått beträffande nämnda allmänna avdrag genom den särskilda avdragsregeln.

Vad nu sagts om allmän varuskatt m. m. gäller i princip också ränta på kvarstående skatt.

I praktiken förfars i regel så, att avdrag för allmän varuskatt görs med antingen det belopp som belöper på beskattningsåret eller det belopp som debiterats under beskattningsåret. Detsamma torde vara förhållandet med avdraget för arbetsgivaravgift. Skogsvårdsavgift och ränta på annuiteter torde vanligen dras av med det belopp som debiterats under beskattningsåret. Kontroll av att avdragna belopp verkligen erlagts under året torde i praktiken inte förekomma.

I en promemoria som upprättats inom finansdepartementet förordas en bestämmelse av den principiella innebörden, att allmän varuskatt, arbetsgivaravgift, skogsvårdsavgift och ränta på annuiteter, som skall påföras debetsedel enligt UF, anses ha betalats det beskattningsår då beloppen debiterats. Bestämmelsen innebär i praktiken, att avdragens storlek kommer att framgå av den debetsedel som den skattskyldige får året före taxeringsåret. Bestämmelsen föreslås gälla endast när kontantmetoden tillämpas vid inkomstberäkningen. Samma regel föreslås beträffande avdrag för ränta på kvarstående skatt.

Remissinstanserna har i princip tillstyrkt promemorians förslag i vad det avser annat än ränta på kvarstående skatt. I den del förslaget rör avdrag för allmän varuskatt, arbetsgivaravgift, skogsvårdsavgift och ränta på nämnda annuiteter inskränker jag mig därför till att föreslå att förslaget genomförs. De praktiska fördelar som det kommer att medföra både för de skattskyldiga och taxeringsmyndigheterna är uppenbara.

Gentemot förslaget att även ränta på kvarstående skatt skall få dras av året efter debiteringsåret — normalt alltså innan den har betalats — har riksskattenämnden uttalat betänkligheter. Nämnden anser att en bestämmelse såsom den föreslagna skulle bli av undantagskaraktär och därför komplicera lagstiftningen. Nämnden påpekar vidare att olika principer skulle kunna komma att gälla för ränta på överskjutande skatt och ränta på kvarstående skatt om förslaget genomförs. Ränta på överskjutande skatt är givetvis skattepliktig intäkt det år då den är tillgänglig för lyftning. Nämnden vill emellertid inte motsätta sig förslagets genomförande även i denna del med hänsyn till att alla dessa omkostnadsbelopp bör behandlas på likartat sätt i avdragshänseende. TCO avstyrker däremot förslaget i vad det rör ränta på kvarstående skatt och framhåller, att det varken för den skattskyldige eller taxeringsmyndigheterna innebär svårigheter att veta vilket ränteavdrag det är fråga om. TCO anser att förslaget kan medföra ofördelaktiga resultat för den skattskyldige om inkomstnivån ändras.

Jag vill erinra om att motionärer vid 1958 års riksdag yrkade att ränta på kvarsatt skatt skulle få dras av samma år som kommunalskatten. Bevillningsutskottet (BevU 1958: 38) uttalade att den föreslagna författningsändringen skulle komma att få tillämpning på ett begränsat antal skattskyldiga. Vid sitt bedömande av de olika på saken inverkan omständigheterna hade utskottet funnit övervägande skäl tala för att tills vidare bibehålla nu gällande bestämmelser på området. Utskottet ansåg dock att frågan borde ägnas uppmärksamhet under det fortsatta arbetet för förenkling av taxeringsförfarandet och deklarationsbestyren. Utskottet hemställde att motionerna skulle lämnas utan åtgärd. Riksdagen följde utskottets förslag.

Jag vill vidare nämna att Föreningen Auktoriserade revisorer i skrivelse den 7 april 1965 till finansdepartementet föreslagit bl. a., att kvarsattskatte-ränta skall få dras av redan vid taxeringen året efter det som debetsedeln

avser. Därigenom skulle enligt föreningen undvikas rättsförlust för de skattskyldiga, som nu lätt försummar avdraget för kvarskatteränta. Vidare skulle kontrollmöjligheten för det allmänna ökas.

Promemorians förslag beträffande ränta på kvarstående skatt synes på ett naturligt sätt ansluta sig till förslaget i övrigt och innebära en förenkling av taxerings- och deklarationsförfarandet. I praktiken spelar det liten roll att formellt sett olika principer gäller för beskattning av ränta på över-skjutande preliminär skatt och avdrag för ränta på kvarstående skatt. I de allra flesta fall har nämligen den skattskyldige uppburit den över-skjutande skatten inklusive ränta det år då räntan tillgodoförts honom på debetsedel. Den skall då taxeras följande år, dvs. det år då också ränta på kvarstående skatt skall dras av enligt förslaget. Beträffande TCO:s invändningar mot förslaget vill jag uttala, att det nog ofta innebär ett visst arbete för taxeringsmyndigheterna att avgöra vilken ränta på kvarstående skatt som avdragits i deklarationen. Den skattskyldige torde f. n. ofta dra av beloppet innan det betalats. Om han inte gör avdraget genast torde han ofta glömma avdraget nästa år. Givetvis bör man söka förebygga att de skattskyldiga på detta sätt gör rättsförluster. Övervägande skäl talar därför enligt min mening för att låta ränteavdraget följa samma regler som övriga avdrag som hämtas från debetsedeln på slutlig skatt.

Restituerad, avkortad eller avskriven kommunalskatt och tilläggs pensionsavgift, som dragits av vid taxering, skall beskattas. Bestämmelser härom återfinns i 35 § 5 mom. KL och 2 § förordningen om statlig inkomstskatt. Motsvarande bör uppenbarligen gälla även speciella skatter och avgifter, annuiteternas räntedelar och kvarskatteränta. I dessa fall bör dock intäkterna beskattas, inte såsom inkomst av tillfällig förvärvsverksamhet (35 § KL), utan såsom intäkt i den förvärvskälla de hänför sig till. Skattepliktsbestämmelsen bör därför ha sin plats i anvisningarna till 18 § KL och blir då genom den hänvisning som finns i 2 § förordningen om statlig inkomstskatt gällande även vid taxering till statlig inkomstskatt. Sistnämnda författningsrum bör dock i detta sammanhang undergå en redaktionell jämkning, närmast som följd av fjolårets beslut om att avdrag för kommunalskatt för flertalet skattskyldiga fr. o. m. 1967 års taxering kommer att beräknas efter schablon.

Sjukförsäkringsavgift som restitueras, avkortas eller avskrivs är f. n. inte skattepliktig. Detta torde sammanhänga med att avgiften, när den infördes, skulle inräknas i det maximerade avdraget för vissa försäkringspremier som då redan medgavs på sociala grunder. Avdraget omkonstruerades i anslutning till sjukförsäkringsreformen så att — förutom maximeringen — även ett minimibelopp bestämdes för avdraget. Detta minimibelopp avvägdes så, att det i regel läckte då gällande sjukförsäkringsavgifter. Minimibeloppet bestämdes till 150 kr. för ogift och 300 kr. för gifta. Avdraget för sjukförsäkringsavgift får emellertid numera göras för sig och med hela det

belopp som debiterats, dock minst 150 kr. för ogift och minst 300 kr. för gifta. Numera överstiger sjukförsäkringsavgiften ofta minimibeloppet. Vid restitution, avkortning eller avskrivning av sjukförsäkringsavgift synes därför beskattning böra ske på samma sätt som gäller för kommunalskatt m. m. Beskattningen bör dock självfallet begränsas till den del av det restituerade (avkortade, avskrivna) beloppet som faktiskt påverkat avdragets storlek. Jag förordar att 35 § 5 mom. KL ändras i enlighet härmed.

Vissa skillnader föreligger i fråga om rätt avdragsår för å ena sidan sjukförsäkringsavgift och tilläggsavgift (46 § 2 mom. KL) samt å andra sidan kommunalskatt (4 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt). Avgifterna skall dras av om de påförts under *beskattningsåret*. Kommunal-skatten däremot om den påförts under *året näst före taxeringsåret*. Om beskattningsåret sammanfaller med kalenderåret innebär de olika formuleringarna ingen skillnad i sak. För företagare med brutet räkenskapsår kan dock tvekan uppkomma om rätt avdragsår. Vidare gäller enligt 46 § 2 mom. KL att avdrag för avgift, som tagits upp på debetsedel å tillkommande skatt, dras av året efter det *påföringen skett* medan avdrag för kommunalskatt på debetsedel å tillkommande skatt sker året efter det att *debetsedel erhållits*. Skillnaden är i praktiken inte stor men i undantagsfall kan de olika reglerna leda till skilda avdragsår för avgifter och skatter på samma debetsedel å tillkommande skatt.

Saklig grund för olikartad behandling i dessa fall synes inte föreligga. Jag förordar, att formuleringarna i 46 § 2 mom. KL och 4 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt bringas att så långt möjligt stämma överens. Avdrag bör enligt båda författningsrummen ske vid taxering året näst efter det år avgifterna påförts. Regeln bör gälla såväl i slutlig som i tillkommande skatt ingående avgifter och kommunalskatt. — Det bör måhända tilläggas att vad jag nu förordat inte hindrar att i det av mig föreslagna tillägget till 41 § KL avdragsrätten anknyts till det beskattningsår då debetsedel erhållits. I detta fall är nämligen fråga om avdrag såsom omkostnad i förvärvskälla, för vilken inkomsten beräknas enligt kontantmetoden. För sådan förvärvskälla skall beskattningsår och kalenderår sammanfalla.

De nya bestämmelserna bör tillämpas första gången vid 1967 års taxering. För många skattskyldiga innebär de nya avdragsreglerna, såsom förut antytts, ingen nyhet. Många har nämligen i sina deklarationer redan tillämpat den här förordade ordningen. Särskilda övergångsbestämmelser behövs därför inte för denna kategori.

Sådana skattskyldiga som tidigare inte dragit av allmän varuskatt, skogs-vårdsavgift, i annuiteter ingående ränta eller kvarskatteränta förrän den faktiskt erlagts bör emellertid såsom några remissinstanser framhållit tillgodoses genom en särskild övergångsbestämmelse. Har t. ex. kvarskatteränta påförts på grund av 1965 års taxering men inte dragits av i 1966 års deklaration — kvarskatteräntan har ju normalt erlagts först under år 1966 —

bör avdrag få ske i deklarationen för det beskattningsår, då räntan erlagts, dvs. i regel i 1967 års deklaration.

Inom finansdepartementet har författningsförslag utarbetats enligt de riktlinjer jag här angett. Vad jag förordat bör medföra ändrad lydelse även av 53 § 1 mom. KL och 6 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt. Till frågan om ändrad lydelse av dessa paragrafer återkommer jag i samband med frågan om reglering av vissa internationella skattefrågor.

Slutligen vill jag föreslå en ändring av anvisningarna till kommunalskattelagen, som inte har något samband med det föregående.

Tidigare i dag har Kungl. Maj:t beslutat att genom proposition föreslå riksdagen att godkänna nya grunder för vapenfri tjänst. Förslaget innebär att de vapenfrias tjänstgöring inte betraktas som värnpliktstjänstgöring utan träder i stället för denna som en särskild tjänsteplikt. Värnpliktig som fått tillstånd till vapenfri tjänst benämns vapenfri tjänstepliktig. Vapenfri tjänstepliktig får samma förmåner i fråga om avlöning, familjebidrag m. m. som värnpliktig i allmänhet. De nya bestämmelserna föreslås träda i kraft den 1 oktober 1966.

Punkt 6 av anvisningarna till 32 § KL innehåller bestämmelser om skattefrihet för en rad förmåner, som värnpliktig erhåller. Skattefria är bl. a. värnpliktigas naturaförmåner, det under fredstjänstgöring utgående penningbidraget, utbildningspremie, tjänstgöringspremie och utryckningsbidrag. Även familjebidrag är skattefritt, när fråga inte är om näringsbidrag. Enligt särskild bestämmelse gäller motsvarande skattefrihet för civilförsvarspiktigas förmåner.

Jag vill därför i detta sammanhang föreslå en ändring av nämnda anvisningspunkt, innebärande att den skattefrihet som gäller för förmåner som utgår till värnpliktig och civilförsvarspiktig utsträcks till att gälla även motsvarande ersättningar till vapenfri tjänstepliktig.

Under återopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t genom proposition föreslår riksdagen att antaga de inom finansdepartementet upprättade förslagen till

- 1) *lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370);*
- 2) *förordning angående ändrad lydelse av 2 § och 4 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt.*

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Göran Sellvall

Departementspromemorians

förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 41 § kommunalskattelagen den 28 september 1928
(nr 370) samt punkt 2 av anvisningarna till samma paragraf

Härigenom förordnas, att 41 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) samt punkt 2 av anvisningarna till samma paragraf¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

41 §.

Inkomst av — — — — — särskilt stadgas.

I andra fall än nu sagts skall intäkt anses hava åtnjutits det beskattningsår, under vilket intäkten blivit för den skattskyldige tillgänglig för lyftning, och skall utgift eller omkostnad anses belöpa på det beskattningsår, varunder utgiften betalats eller omkostnaden ägt rum.

I andra fall än nu sagts skall intäkt anses hava åtnjutits det beskattningsår, under vilket intäkten blivit för den skattskyldige tillgänglig för lyftning, och skall utgift eller omkostnad anses belöpa på det beskattningsår, varunder utgiften betalats eller omkostnaden ägt rum. *Oavsett vad nu sagts skall dock sådan speciell skatt eller allmän avgift eller ränta, som skall påföras skattskyldig i den ordning som stadgas i uppbördsförordningen, anses hava betalats under det år då den slutliga skatten påförts eller, såvitt angår belopp av nämnda slag som ingår i tillkommande skatt, det år då den skattskyldige erhållit debetsedeln å tillkommande skatt.*

Anvisningar

till 41 §.

¹ Senaste lydelse av 41 § samt punkt 2 av anvisningarna till 41 §, se SFS 1951: 790.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

2. I fråga — — — — — årets ingång.
 Å andra — — — — — 36 § punkt 1).
 I enlighet — — — — — eller terminsvis.

Sådan speciell skatt eller allmän avgift eller ränta, som enligt särskilda bestämmelser skall ingå i slutlig eller tillkommande skatt ävensom ränta å kvarstående skatt, avdrages — i den mån avdragsrätt föreligger i annan förvärvskälla än rörelse och sådan jordbruksfastighet varav inkomsten beräknas enligt bokföringsmässiga grunder — vid taxering under året näst efter det år, under vilket ifrågavarande belopp påförts den skattskyldige såsom slutlig skatt eller som ränta å kvarstående skatt, eller vid taxering under året näst efter det år, under vilket han erhållit debetsedel å tillkommande skatt, vari beloppet ingår. Restituerat, avkortat och avskrivet belopp, för vilket avdrag åtnjutits enligt vad nu sagts, är att anse som intäkt i den förvärvskälla vari beloppet avdragits.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1967. Äldre bestämmelser äga dock alltjämt tillämpning beträffande ränta å kvarstående skatt enligt debetsedel å slutlig skatt på grund av taxering år 1965 eller tidigare år.